

má byt o dvou pokojích. O povolení k přestěhování se manželky stěžovatelovy se nejedná, a byla o ní učiněna pouze zmínka, že syna občas v Praze navštíví.

Jde tedy pouze o pobyt synův v Praze, aby nabyl obchodního vzdělání na škole, a pobyt ten nebude mít vlivu na pražské bytové poměry. Tento skutkový děj musil také nejvyšší správní soud vzít za podklad svého rozhodnutí, poněvadž žalovaný úřad přes opětovné vyzvání a přes připomínku, že o stížnosti rozhodnuto bude i beze spisů správních na základě obsahu stížnosti, správní spisy nepředložil. Tím jeví se skutková podstata, jak ve stížnosti je vyličená, nespornou, a na jejím základě uvážil nejvyšší správní soud toto:

Pojem přesídliti ve smyslu zákona ze dne 1. dubna 1919 čís. 181 sb. z. a n. jest vyložiti v ten rozum, že znamená dosavadní sídlo opustiti a v obvodu jiné obce nové sídlo založiti. K takovému přesídlení vyžaduje zákon výslovné písemné povolení obecního úřadu nebo společného bytového úřadu. Stěžovatelův syn Osvald Waniek má své bydliště u rodičů v Chebu a tím, že se odebere do Prahy na studie, neopustí a neztratí dosavadní své bydliště u rodičů, svým pak přechodným pobytem na studiích v Praze nezaloží si zde vlastní nové bydliště. Nejedná se tudíž u něho o přesídlení a nevztahují se na něj předpisy o omezení práva stěhovacího svrchu uvedeným zákonem vydané. Naříkané rozhodnutí, vycházejíc z náhledu opačného, odepřelo synu stěžovatelovu povolení k přesídlení do Prahy, čímž se octlo v rozporu s cit. zákonem a bylo je proto, pokud jde o Osvalda Wanieka, jako zákonu odporující zrušiti.

Emilie Wanieková stížnost do výměru odpírajícího jí povolení přesídliti do Prahy nepodala a nebylo proto naříkané rozhodnutí v té části, ve které se Emilie Waniekové týká, přezkoumání nejvyšším správním soudem podrobena (odst. 1 § 5 zák. o spr. soudu).

Č. 323.

Zabírání bytů: Absolutní zmatečnost zabíracího usnesení obce, způsobená tím, že obec neměla ještě zákonného zmocnění k zabírání bytů, není odstraněna tím, že druhá stolice usnesení to na podaný odpor potvrdí v době, kdy již obci pravomoc ta příslušela.

(Nález ze dne 9. února 1920 č. 926.)

Prejudikatura: srvn. nál. ze dne 23. srpna 1919 č. 3898, sbírky čís. 156.

Věc: Antonín Arnold v Nučicích proti okresní politické správě na Kladně o zabránění místnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem obecního úřadu v Nučicích ze dne 17. srpna 1919 zabrána byla v domě stěžovatelově čp. 1 v Nučicích jedna místnost. Okresní správa politická naříkaným výnosem ze dne 4. listopadu 1919 odporu stěžovatelovu nevyhověla z důvodu, že zabraná, dosud pronajatá

místnost spojena byla stěžovatelem v jeden byt (§ 6 bod 5 nař. z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n.).

O stížnosti vytýkající nezákonnost tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Dle čl. I. nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. může zemský politický úřad zmocnit obec, ve které jest značný nedostatek bytů, aby provedla opatření podle tohoto nařízení. Zmocnění to musí býti vyhlášeno v zemském zákoníku. Teprve ode dne vyhlášení zmocnění přísluší zmocněné obci pravomoc k provádění opatření dle cit. nařízení. Obci Nučické uděleno bylo na základě čl. I. l. c. zmocnění výnosem zemské správy politické ze dne 15. září 1919 čís. 8 D—8882/1288 ai 1918, vyhlášeným v zemském zákoníku pod č. 44 dne 25. září 1919. Před tímto dnem nepříslušela tudíž obci Nučické pravomoc k zabírání bytů a místností dle citovaného nařízení a jest proto zabrání, o něž tu jde, zmatečné. Tato absolutní zmatečnost nemohla býti odstraněna tím, že úřad II. stolice rozhodl o podaném odporu po tom, když již obec Nučická pravomoci k zabírání bytů nabyta, neboť II. stolice měla, přezkoumávajíc v odpor brané rozhodnutí, hleděti k zmatečnosti té z povinnosti úřadu.

Naříkaným rozhodnutím, potvrzujícím rozhodnutí vydané orgánem k tomu neoprávněným, porušen byl zákon v čl. I. cit. nař. a bylo je proto dle § 7 z. o správním soudě zrušiti.

Č. 324.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava):
* Právu strany, žádati dle § 20 mor. dávk. řádu o soudní odhad, není na závalu, že strana ta v řízení dle § 18 na výzvu výběřčího úřadu neodpověděla.

(Nález ze dne 9. února 1920 č. 781.)

Věc: Moravská agrární a průmyslová banka v Brně (adv. Dr. Vojt. Kyjevský z Brna) proti zemskému správnímu výboru moravskému o dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem ze dne 7. října 1918 vyměřil zemský výběřčí úřad v Brně stěžovatelce z převodu nemovitosti vl. č. 536, poz. parc. č. kat. 232/8 v Hodoníně dávku z přírůstku hodnoty částkou 795 K 82 h, vzav za podklad pro výpočet dávky nabývací hodnotu vyšetřenou dle ocenění obecního úřadu v Hodoníně na 3 K za 1 m² ke dni 27. května 1910 a na 6 K za 1 m² ke dni 26. října 1916.

Odvolání podanému k zemskému výboru moravskému úřad tento nevyhověl poukazuje na to, že tu jde o část nemovitostí různé jakosti v celku nabytých a že tedy dle § 8, odst. 1, a § 11, odst. posl. zák. ze dne 26. prosince 1914 č. 18 z. z. z r. 1915 vyměřiti jest přirost hodnoty jednotlivě prodané části v celku nabytého komplexu nemovitostí na základě vyšetřené obecné hodnoty v době nabytí. Vzhledem k tomu zji-